

CAPITOLUL I - NOUA MEA VIAȚĂ

Oare cât timp trecuse de când începusem să revăd toate peripețiile vieților mele? Câtă dreptate și cât adevăr există în relativitatea timpului, în faptul că timpul se poate comprima sau se poate dilata. Aș fi vrut să întreb pe cineva, să obțin informații despre cât de mult timp a trecut, dar eram singură în încăpere. Dacă mă gândesc mai bine, probabil că nu au trecut decât câteva minute sau secunde...Sau poate doar o fracțiune de secundă? Totul este parcă accelerat acum, gândurile vin cu viteză și deodată se ivesc și imaginile.

Eram din nou în scutece, în brațele unui bărbat. Nu-l cunoșteam și nici pe viitoarea mea mamă nu o cunoșteam. Nu erau frați de-ai mei. Erau doar bieți pământeni. Din cauza durerilor cauzate de nașterea grea, nu puteam să mă concentrez pentru a-mi aduce aminte de ce nu-i cunosc pe părinții mei.

Căutam din priviri, în raza mea vizuală, măcar pe cineva cunoscut. Nu se putea să fiu din nou lăsată singură. Abia venisem și deja îmi părea rău. De acolo, de dincolo adică, totul părea o joacă de copii, dar odată coborâtă în materie totul părea mai greu. Deja îmi era frig și culmea, îmi era foame!

Știam acum o parte din destinul meu, pe care atât îl repetasem pentru a-l ține minte, căci nu mai vroiam să mi se pară că am fost păcălită. Din câte vedeam în jurul meu, eram într-o casă de oameni săraci, dar care se iubeau foarte mult. Știam acum că voi fi săracă, dar frumoasă și mai știam că voi avea un frate mai mare și că acesta este din neamul meu, al OAMENILOR.

Da. Știam că fratele meu va fi însuși ZOROASTRU. Îl știam bine...Era foarte exigent, chiar aici coborât în materie. Chiar mă întrebam dacă mă va recunoaște, când fratele meu chiar intră în încăpere. Era asudat tot, căci venise alergând și căldura de afară aproape îl sufocase.

-N-am găsit-o acasă pe baba moașă. Ce fac acum? – întrebă el cu sufletul la gură.

-Stai și-ți privește surioara! – zise tatăl nostru hotărât.

-Cum? Am deja o surioară? Vino mititico să te văd! Ei, dar ce frumoasă ești! Semeni cu mine. Nu-i așa că seamănă cu mine, tată? – întrebă el.

-Așa este Onică. Amândoi aveți aceeași lucire în ochi. Nu-i așa măi femeie? – întrebă el pe femeia ce-mi era mamă în această viață.

Atunci atenția mi se îndreptă către ea. O femeie mică, chircită de dureri. Se vedea că fusese frumoasă odată, dar munca o îmbătrânise. Pielea feței îi era arsă de soare, iar mâinile parcă erau noduroase. Știam acum că o voi iubi foarte tare, așa cum eram hotărâtă să-i iubesc pe toți cei legați de destinul meu, dar mai știam că nu mă va putea înțelege niciodată, căci nivelul ei spiritual era foarte scăzut față de al nostru, al OAMENILOR.

La acest nivel, știam că DRAGOSTEA ESTE ACEEA CARE VINDECĂ ORICE RANĂ, ESTE CEA CARE STINGE ORICE URĂ SAU NECAZ, ESTE O ARMĂ CU CARE REUȘEȘTI ORICE ÎN VIAȚĂ. Nici măcar un rău nu te poate atinge atunci când îi pui stavilă prin dragoste.

Asta învățasem eu până acum și speram din tot sufletul ca nu cumva odată coborâtă în materie, să uit și să intru pe vibrațiile ce le emite partea mea cea rea. **Trebuie ca în această viață să învăț prin suferință și înjosire, că și cei săraci merită onoarea de a fi oameni și**

de a fi tratați omeneste, că și cel sărac simte la fel ca și cel bogat și că fiecare ființă are nevoie de dragoste și respect.

Speram ca sufletul meu să nu mai treacă prin chinurile ce le suferă sufletele sinucigașilor. Știam că încercări vor fi în mai multe rânduri pentru mine în sensul acesta, dar speram să reușesc ca prin credința și dragostea din sufletul meu să biruiesc și să trec cu bine peste orice încercare. Eram în trup de carne din nou și iată că nu uitasem totul. Era o minune sau nu era?

Oricum, acum nu mi se mai părea că am fost păcălită. Țineam bine minte care îmi era scopul venirii la încarnare și mai țineam minte cum că în funcție de alegerea pe care o voi face pe parcursul vieții, voi primi noi și noi încercări. Acum mi se părea că totul este ușor, dar și amintirile din celelalte vieți îmi erau încă în memorie.

Știam că pe parcursul vieții, uitând de credința în TATĂL CERESC, uiți și de cele ce le ai de înfăptuit, pierzându-te din ce în ce mai adânc în materie, până ce aceasta efectiv te înghite. Prin problemele și grijile de fiecare zi uiți practic că în trupul de carne sălășluiește sufletul și că esența lui este divină, dând importanță din ce în ce mai mare trupului de carne, care nu e decât un înveliș și o unealtă a sufletului. Mai știam încă, nu uitasem, că eu și frații mei OAMENII suntem formați după modelul treimic. O parte bună și curată, care rămâne în SPAȚIUL CERESC unde ți-ai câștigat accesul prin trăirile anterioare, pe care o numesc acum încarnată fiind, INCONȘTIENT, deși ea este practic conștientul din astral, o parte pe care acum o numesc CONȘTIENT, dar de fapt, prin greșeli devine inconștient și o parte din SUBCONȘTIENT, care face legătura între EU cea din astral și eu cea din material.

E greu de înțeles și mai ales de reținut una ca asta atunci când ești prins în material și când materia te conduce. Deci știam că trupul de carne este un instrument de pedepsire la cheremul conștientului din astral, acela care știe exact cu ce misiune ai venit pe pământ la încarnare, ce ai promis că vei face ca să evoluezi spiritual și care te pedepsește prin diferite boli și bube. Și aceasta bineînțeles că nu o face de unul singur, ci la bună înțelegere cu tine cel din material și cu subconștientul tău.

Atunci când conștientul din material se desprinde în somn de corpul fizic, prin subconștient se unește cu conștientul din astral și atunci iau hotărârea de a se autopedepsi. Iar pe parcursul vieții în material, corpul fizic trece prin tot felul de astfel de pedepse. O bubă pe corp, o rană mică, o arsură, reprezintă fiecare câte o ispășire a unui păcat sau a unei greșeli. Cu cât rana este mai gravă, cu atât greșeala a fost mai mare și doar o suferință fizică spală greșelile. Oricum e mai ușor de suportat suferința fizică decât suferința sufletului.

Nu-mi venea să cred că îmi aminteam atâtea. Eram fericită și mulțumeam TATĂLUI CERESC că îmi lăsase conștiința atunci când coborâsem la încarnare. Depindea acum numai de mine. Imi era relativ bine. Doar corpul mă strângea puțin și era foarte greu, dar știam că mai bine de atât nu se putea.

Eram în brațele fratelui meu și el mă privea cu dragoste și înțelegere. Știam că el va avea grijă de mine tot timpul și că oricât de greu ți-ar fi, atunci când ai pe cineva alături, în plan fizic vorbind, toate problemele se rezolvă mai ușor. Cât despre TATĂL CERESC, știam că EL este în permanență cu fiecare dintre noi.

-Onică, lasă fata lângă maică-ta și du-te tată la treabă afară! Că dacă stăm, stau și necazurile cu noi. Iară tu, femeie, stai aici cu fata ta! Noi trebuie să muncim, să avem ce mânca la iarnă.

Zicând acestea, tata m-a luat din brațele lui Onică și m-a pus în brațele mamei. Ea mă mângâia cu degetele ei aspre pe obraz, iar eu obosită de atâtea zbucium am adormit.

Imaginile ce mi-au revenit în fața ochilor mă reprezentau la vârsta de paisprezece ani. Eram o fată micuță de înălțime, cu păr galben-auriu, creț, împletit într-o coadă lungă până la brâu. Eram îmbrăcată într-o ie foarte albă, cu cusături albastre, așa ca să se potrivească cu

ochii mari și albaștri. Eram frumoasă și eram foarte mulțumită de asta. La o privire mai atentă, am văzut că eram desculță și că îmbrăcămintea îmi era veche, dar curată.

Am înțeles că, dacă mi se arăta, era important, așa că m-am oprit. Eram foarte obosită. Ziua întregă muncisem prin ogradă. Eram foarte ordonată și îmi plăcea ca totul să fie curat și la locul lui. Părinții mei și Onu, fratele meu mai mare, erau duși la câmp unde secerau, iar eu rămâneam în fiecare zi singură acasă și îngrijeam mica noastră gospodărie. Hrăneam cele câteva păsări și vacuța, curățam prispa și ograda, dereticam prin casă, iar între timp pregăteam mâncarea pentru ai mei.

La ora prânzului mergeam la câmp și le-o duceam, iar apoi mă întorceam, căci trebuia să gătesc din nou pentru cină, când ai mei se întorceau și ei obosiți acasă. De multe ori erau atât de obosiți, încât apucau cu greu să mănânce, după ce se spălau, că îi și lua somnul. Doar fratele meu stătea adesea cu mine de vorbă. Mama și tata ziceau că i-a sosit vremea să se însoare, căci era de acum bărbat. El zicea ceva de căsătorie, dar eu știam din adâncul sufletului meu că nu se va însura și nici cătană nu va pleca, pentru că mă avea pe mine în îngrijire. El trebuia să-mi stea alături și să mă ajute.

Cum gândeam așa, șirul gândurilor îmi fu oprit chiar de Onu.

-Ce făceai frumoaso?

-Ce să fac frățioare? – zisei eu. Mă gândeam la tine.

-Mă iubești?

-Da, chiar foarte mult. Nu știu ce m-aș face fără tine aici, am zis eu.

-Și eu te iubesc surioară. Tu ești rațiunea mea de a fi aici și acum. În rest, toată sărăcia și necazurile sunt doar nimicuri.

-Mă simt atât de bine lângă tine frate! Nu cred să existe altcineva, lângă care să mă simt la fel de bine.

-Sigur există, Oana! Trebuie să existe un bărbat pe lumea asta, care să te facă fericită. Eu sunt doar fratele tău, dar tu trebuie să te măriți neapărat, să-ți faci casa ta și să ai copiii tăi.

-Știu Onică, știu și eu asta. Știi că în vis îmi apare mereu o fată frumoasă care-mi spune să nu preacurvesc? Nici eu nu știu prea bine ce înseamnă asta, dar simt că e ceva rău din felul în care ea mă sfătuiește să nu o fac.

-Nu știi fată? Să-ți explic. Tu trebuie să fii fată cuminte, așa cum te cunosc, să te măriți cu bărbatul ce îl vei iubi și să rămâi numai a lui.

-Așa deci! Asta îmi spune fata cea frumoasă?

-Da, asta îți spune.

-Dar de ce Onică, doar nu mi-a sosit timpul de măritiș?

-Nu Oana, dar vezi tu, aveam în gând ca duminică să te scot la horă, așa că ea te-a învățat dinainte, ca nu cumva să greșești.

-Deci mă vei scoate la horă, am zis eu foarte serios, deși în adâncul sufletului mă bucuram foarte tare.

-Da.

-Chiar acum, duminică?

-Da, chiar acum, duminică. Dar tu nu te bucuri? Ce fel de fată ești și tu?

-Ba mă bucur Onică, dar nu vreau să vezi tu.

-Fată mică ce ești tu, tare îmi ești dragă!

-Nu am vrut să te supăr prin bucuria mea, căci mă gândeam că ai să crezi că abia aștept să mă mărit și să scap de voi.

-Nu e bine zis să scapi de noi, ci de aici, căci de mine nu vei scăpa toată viața. Eu sunt fratele tău mai mare.

-Mama știe ce vrei tu să faci cu mine?

-Da Oana și pentru asta ți-a pregătit haine noi. Să vezi ce ie frumoasă și mai ales ce fotă! Brăul și marama ți le-a făcut altcineva.

-Cine Onică?
-Am și eu o drăguță aici în sat.
-Tu?
-Da, eu.
-Și cine e drăguța ta? O cunosc și eu? Ursule ce ești. Mie nu mi-ai spus nimic. De aceea plecai tu după ce se însera. La ea te duceai. Hai, spune-mi mai repede! Cine e?
-Maria lui Trandafir.
-Maria lui Trandafir zici? Bine, dar ea e vădană.
-Eu nu am spus că-i fecioară.
-Dar Onică, ce vorbești tu cu Maria? Ea e mai mare ca tine.
-Ei, ce vorbesc, ce vorbesc... Vorbește tu mai încet, că te aude mama și o să se supere.
-Și vrei să te însori cu ea, Onică?
-Nu știu. Deocamdată nu mi-am pus problema asta. Ea este mulțumită că o vizitez.
-Dar ea o să vină la horă?
-În cinstea ta, o să vină.
-Și lumea?
-Lumea știe și vorbește, dar mie nu-mi pasă. Eu țin la ea, iar sfaturile ei îmi sunt de folos întotdeauna.
-E așa înțeleaptă?
-Sfaturile îmi vin nu din înțelepciunea ei, ci din experiența ei.
-Tu știi mai bine frățioare ce ai de făcut. Trebuie doar să ai grijă să nu o superi pe mama. O vezi doar că e bătrână și obosită și nu cred că de supărări are nevoie.
-Eu pe tata nu vreau să-l supăr, că e violent și nu e cazul să ne certăm.
-Credeam că vom merge cu mama și cu tata la horă, am zis eu.
-Așa ar fi trebuit, dar vezi tu Oana, ei sunt atât de bătrâni și obosiți, că nici măcar nu le mai poți cere așa ceva.
-Eu sunt mulțumită totuși că am straiе noi pentru acest eveniment.
-Tu ești atât de frumoasă Oană, că nici măcar nu ai nevoie de straiе noi. Chiar și Maria lui Trandafir zicea că ești cea mai frumoasă fată din sat.
-Așa zicea ea?
-Așa zicea și încă un lucru: mă sfătuia să am grijă de tine, ca viața să-ți fie la fel de frumoasă ca și tine.
-Adică ce vrei să spunei voi? – am întrebat eu neînțelegând bine sensul vorbelor.
-Adică, să am grijă de tine, să-ți găsesc un bărbat bun din sat, un om muncitor, cu care să-ți faci propria ta casă, cu care să faci câțiva copii...
-Asta era...
-Da, asta era. Acum să-mi spui tu, pe cine placі din câți flăcăi cunoști?
-Ei Onule, eu nu cunosc flăcăi. Am mai văzut așa pe câte unul, dar nu pot să spun că-mi place vreunul din cei văzuți.
-Lasă Oană, că ai să întâlnești la horă. Ai să cunoști mai mulți băieți. Trebuie să îți găsești și tu perechea în lumea asta, așa că ai răbdare!
-Sunt gata pregătită pentru întâlnirea cea mare.
-Numai să fii cuminte și înțeleaptă și să nu te grăbești!
-Nu am de ce să mă grăbesc frățioare. Trăiesc destul de bine aici în casă, sunt liniștită, fericită și bunul DUMNEZEU știe că nu îmi doresc mai mult de atât.
-Eu îți promit că am să te veghez până te vei căsători și chiar după aceea.
-Sunt tare fericită că te am, frățioare! Tu îmi ești speranța.
-Dar tu Oană, spune-mi, ce ți-ai dori de la viață?
-Eu? Eu îmi doresc puțin altceva decât ai spus tu. În primul rând mi-ar plăcea să plec din sat când mă căsătoresc, să stau într-o casă mare, domnească. În al doilea rând, mi-ar

plăcea să fiu îmbrăcată cu rochii ca domnițele și să fiu iubită de un bărbat frumos și puternic, bărbat pe care să-l iubesc și eu la fel de mult cât m-ar iubi el pe mine. În al treilea rând, eu nu vreau copii. Nu știu de ce oamenii doresc întotdeauna copii. Mie copiii mi se par o pedeapsă grea și nu numai atât.

-Cum? Ce spui?

-Te rog să mă lași să spun până la capăt! Nu-mi doresc să am copii, pentru că nu vreau să mai existe și alții care să sufere de foame sau de frig.

-Dar dacă ai fi bogată, copiii tăi nu ar suferi nici de foame, nici de frig.

-Da, dar o bubă mică sau o boală tot ar avea.

-Bun. Deci nu vrei copii.

-Da. Aș mai vrea ca împreună cu bărbatul meu să merg prin lume, să văd și eu locurile despre care vorbește moș Miron. El este într-adevăr fericit. El a văzut lumea.

-Și mai târziu ce ți-ai dori?

-Mai târziu? Să învăț să scriu și să citesc, căci aș vrea să cunosc mai mult despre lumea ce ne înconjoară. Am senzația că știu mult mai multe decât pot spune. Când vorbește moș Miron de exemplu, despre cele ce le-a văzut pe unde a fost, despre Roma și clădirile ei, eu le văd cu ochiul minții. Eu știu cum arată și am impresia că dacă aș vrea, aș putea să și construiesc așa ceva.

-Și ce mai știi tu Oană?

-Mai știu de exemplu multe despre stele.

-Despre ce?

-Despre stele.

-Ce știi?

-Știu că îmi place să mă uit la ele seara, când cerul parcă stă să cadă peste noi și sufletul mi se înalță la cer și ajung chiar acolo.

-Și tu Oană?

-Și eu frate. Știi, eu privesc mai ales una dintre aceste stele.

-Știu pe care; pe cea mică.

-Deci o vezi și tu Onule?

-Da Oană. O văd cu proprii mei ochi, deși se zice că numai cei cu privire ageră reușesc să o vadă.

-Înseamnă că și eu am privire ageră. Dar știi, eu privind-o mai atent ajung chiar pe ea.

-Serios? Și cum faci?

-O privesc fix multă vreme. Lumina ei, care la început este ca un punct, se prelungeste până la mine, devenind un fel de cărare de lumină. Pe cărarea aceasta eu urc, fără să mă mișc de fapt, până la steluța mea. Acolo sunt așteptată de fete frumoase, de aceeași vârstă cu mine, cu cununite de flori pe cap și jucăm și ne învățăm. Ce este mai curios, este că toate seamănă cu mine și toate suntem îmbrăcate la fel, în straie albe ca omătul. Picioarele ne sunt desculțe, dar eu nu simt nimic gloduros la tălpi. Calc așa de ușor, de parcă aș merge prin puf sau zăpadă, dar nu-mi este frig. Din contră, îmi este așa de bine, încât nu aș mai pleca de acolo. Și totuși trebuie să mă întorc. Fetele îmi spun că ele sunt surorile mele și de aceea au luat forma mea, pentru ca eu să nu mă sperii.

-De ce să te sperii? Sunt chiar așa de urâte surorile tale?

-Nu Onule, nu sunt urâte. Ele au forma purității noastre. Așa spun ele. Iar această formă s-ar putea să mă înspăimânte sau să mă rușineze, căci eu nu mai semăn cu ele la puritate. Sunt atinsă de materie, așa zic ele. Nu prea înțeleg eu mare lucru, dar știu că ținându-mă cu ele de mâini, m-am simțit foarte bine. Rotirea lor m-a făcut să îmi doresc mereu să ajung la ele.

-Oană, tu ai văzut ielele!

-Nu Onule, nu am văzut ielele. Ielele sunt prin păduri, nu prin ceruri, iar eu sigur priveam steluța ALCOR.

-De unde știi tu cum o cheamă pe steluță?

-Nu știu de unde mi-a venit, dar așa îi spun eu.

-Așa îi spuneam și eu, fără să știu de tine. Așa îi spune și Maria.

-Cum? Și Maria? Și ea iubește steluța asta?

-Și ea și mulți alții. Moș Miron spune că știe exact unde se află acela care cunoaște cele mai multe lucruri despre această steluță. Suntem mulți în așezarea asta care am vrea să-l cunoaștem, pentru a înțelege ce anume ne leagă pe toți de această steluță și mai ales ce avem în comun cu toții.

-Și OMUL acela pe care îl cunoaște moș Miron, unde stă? Putem merge la el să-l întrebăm?

-Moș Miron a zis că stă undeva în munte, că e pustnic și că va merge el cât de curând acolo, pentru a sta de vorbă și pentru a-i cere permisiunea de a mai aduce câțiva OAMENI cu el altă dată.

-Dar moș Miron cum l-a cunoscut? Și de ce moșul nu vorbește cu toată lumea despre ALCOR?

-Moș Miron vorbește despre ALCOR, doar dacă îl întrebi. El zice că dacă buba e coaptă, se sparge și singură. Deci spune ce știe numai aceluia care întreabă în mod special asta.

-Aș vrea să mergem să-l cunosc și eu pe acel OM. Poate așa mi se deschide calea spre toate cele ce le doresc atât.

-Când va veni timpul, vom fi acolo draga mea. Și acum, gata cu vorba și hai să revenim la treburile noastre!